

Prea încrezut

Asemenea majorității newyorkezilor care vorbesc mult prea repede și își susțin opiniile cu îndârjire, am o afinitate pentru sarcasm. Totuși, când ai cincisprezece ani e destul de greu să convingi lumea din jur că sarcasmul ține de cultura în care ai fost crescut, și nu e o dovadă de nesimțire. Mai ales când te afli în situația în care mama ta vitregă nu e în stare să conducă mașina, pentru că și ea e din New York, și îți varsă cafeaua când apasă pedala de frână ca o nebună.

Îmi șterg bărbia murdară de latte cu aromă de alune.

— Nu-i nimic. Nu-ți face griji pentru mine. Ador să îmi port cafeaua sub formă de pete pe haine.

Vivian își ține mâna pregătită deasupra claxonului, ca o pisică gata de atac.

— Toate hainele tale au găuri. Petele de cafea nu sunt nici pe departe principala ta problemă.

Dacă e posibil ca cineva să nu aibă niciodată parte de vreun moment penibil în public sau în general, aceea este mama mea vitregă.

Când eram mică, îi admiram talentul de a vrăji pe toată lumea cu farmecul ei. Poate că speram să învăț de la ea cum face asta – idee la care am renunțat între timp. Vivian arată întotdeauna impecabil, cum mie nu-mi va ieși

niciodată, iar geaca mea de piele ecologică și blugii mei negri și rupți o scot din sărite. În consecință, bucuria mea e să mă îmbrac așa la petrecerile simandicoase organizate de ea. Măcar plăcerea asta s-o am și eu, nu?

— Problema mea este că nu știu când o să-l văd pe tata, spun eu, uitându-mă pe geam la șirul de case învechite, în stil New England, cu terasele lor înalte și obloanele întunecate.

Vivian își strânge buzele.

— Am discutat despre asta de sute de ori. O să fie transferat săptămâna asta la spitalul Mass General.

— Care e la o oră distanță de Salem.

Asta e fraza pe care am repetat-o de când am aflat, în urmă cu trei săptămâni, că trebuie să vindem apartamentul nostru din New York, apartamentul în care am locuit de când mă știu.

— Ai prefera să locuiești în New York și să nu poți să plătești spitalizarea tatălui tău? Nu știm cât va rămâne în comă.

E în comă de trei luni, douăzeci și una de zile și zece ore. De exact atâta timp.

Trecem pe lângă un șir de magazine tematice pentru vrăjitoare, cu vitrinele pline cu ierburi uscate și cozi de măhuri.

— Oamenilor de aici chiar le plac vrăjitoarele, zic eu, ignorând ultima întrebare a lui Vivian.

— Asta este unul dintre cele mai importante locuri din istoria Americii. Rudele tale au jucat un rol important aici.

— Rudele mele au spânzurat vrăjitoare în anii 1600. Nu e chiar un motiv de mândrie.

Dar, în realitate, sunt foarte curioasă în legătură cu locul ăsta, aleile lui cu piatră cubică și casele misterioase și întunecate. Trecem pe lângă o mașină a poliției, care are

un autocolant cu o vrăjitoare pe una dintre portiere. Când eram mică, am încercat toate metodele posibile ca să-l conving pe tata să mă aducă aici, dar el nici n-a vrut să audă. Îmi spunea că în Salem se întâmplă numai lucruri rele și încheia astfel conversația. Tata e foarte încăpățânat.

Un autobuz cu o reclamă la „Turul fantomelor“ intră pe bandă în fața noastră. Vivian pune frână brusc, apoi merge încet în spatele lui.

— Uite o slujbă de provincie pentru tine, zice ea arătându-mi reclama.

Schițez un zâmbet.

— Nu cred în fantome.

Facem dreapta pe Aleea Mierlei, strada din adresa expeditorului de pe felicitările pe care bunica mi le trimitea când eram mică.

— Păi, cred că ești singura din Salem care nu crede în fantome.

Mă îndoiesc că are dreptate.

Pentru prima dată de când m-am urcat în mașina asta ca un roller coaster, stomacul nu mi se strânge de la răul de mișcare, ci de nerăbdare. Aleea Mierlei numărul 1131, casa în care a crescut tata, casa în care a cunoscut-o pe mama. E o clădire uriașă, albă, cu două etaje, cu obloane negre și uși încadrate de coloane. Nenumăratele vârfuri ale acoperișului sunt acoperite cu țigle de lemn întunecate, erodate de aerul sărat. Un gard din fier forjat, cu țepușe ascuțite, înconjoară gazonul îngrijit perfect.

— Exact cât trebuie de spațioasă, spune Vivian, uitându-se la noua noastră casă.

Aleea din fața casei, pavată cu lespezi de piatră, e denivelată de vreme și împinsă în sus de rădăcinile de copac. Mașina sport argintie a lui Vivian ne zdruncină în timp ce trecem de poarta arcuită și întunecată, apoi ne oprim.

— Ar putea locui aici zece oameni fără să se întâlnească vreodată.

— Cum am spus. Exact cât trebuie de spațioasă.

Îmi prind părul într-un coc ciufulit în vârful capului și iau geanta grea în formă de sac de la picioarele mele. Vivian a ieșit deja din mașină și tocurile ei se aud tare pe lespezile de piatră. Străbate aleea spre ușa laterală, ținându-și geanta pe braț într-un mod elaborat.

Respir adânc și deschid portiera. Înainte să apuc să mai arunc o privire noului nostru cămin, o vecină iese din casa complet albastră de alături și ne face semne entuziaste cu mâna.

— Bunăăăă! Bună, fetelor! spune ea cu un zâmbet mai larg decât am văzut vreodată pe fața unui străin, în timp ce traversează gazonul ca să ajungă pe aleea noastră.

Are obraji îmbujorați și un șorț alb cu volănașe. Ai zice că a coborât direct dintr-o revistă pentru gospodine din anii '50.

— Samantha, zice ea, radiind de bucurie.

Îmi ridică bărbia ca să-mi analizeze chipul.

— Fiica lui Charlie.

N-am mai auzit pe nimeni referindu-se la tatăl meu cu apelativul ăsta.

— Ăă, Sam. Toată lumea îmi spune Sam.

— Aiureli. Sam e un nume de băiat. Ce drăguță ești! Prea slabă, totuși.

Face un pas în spate ca să se uite mai bine la mine.

— Dar rezolvăm asta cât ai zice pește.

Râde tare, melodios.

Zâmbesc, deși nu sunt sigură dacă mi-a făcut un compliment.

Bucuria ei e molipsitoare. Mă analizează, așa că îmi încrucșez brațele, jenată. Geanta îmi cade de pe umăr, aruncându-mă în față. Mă împiedic.

— Jaxon! strigă ea spre casa albastră, fără să spună vreo vorbă despre stângăcia mea.

Un tip blond care pare să aibă în jur de șaptesprezece ani iese de pe ușa laterală exact în momentul în care reușesc să îmi pun geanta la loc pe umăr.

— Vino să iei geanta Samantha.

Pe măsură ce se apropie, șuvițe de culoarea nisipului îi alunecă peste ochi. *Sunt albaștri.*

Un colț al gurii i se arcuiește într-un zâmbet. Mă holbez la el.

Oare m-am înroșit? Îh, ce penibil...

Întinde mâna după geantă, care acum atârână stângaci de cotul meu. O ridic pe umăr.

— Nu e nevoie.

— El e fiul meu, Jaxon. Nu-i așa că-i adorabil?

Îl mângâie pe obraz.

— Mamă, pe bune? protestează Jaxon.

Le zâmbesc amândurora.

— Deci, îl știți pe tata?

— Bineînțeles. Iar eu am cunoscut-o și pe bunica ta. Am avut grijă de casă și de ea când a îmbătrânit. Cunosc casa asta și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Își pune mâinile în șold.

Vivian se apropie, încruntată.

— Doamnă Meriwether? Am vorbit la telefon.

Face o pauză, apoi continuă:

— Aveți cheile, presupun?

— Sigur.

Doamna Meriwether scoate din buzunarul șorțului un set de chei de tip vechi, lucioase pe alocuri din cauza anilor de folosință. Aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Am niște cornuri cu ciocolată pe care trebuie să le scot din cuptor dintr-un minut în altul. Jaxon o să vă facă turul...

— Nu, nu-i nevoie. Ne descurcăm singure.

Răspunsul lui Vivian poartă o urmă de finalitate. Vivian nu are încredere în oamenii exagerat de prietenoși. Am avut la un moment dat un portar care îmi aducea bomboane și ea a făcut în așa fel încât să fie concediat.

— De fapt, zic eu, știți cumva care dintre camere a fost a tatălui meu?

Doamna Meriwether se luminează la față.

— E pregătită pentru tine. Urci treptele, faci stânga și mergi până la capătul holului. O să-ți arate Jaxon.

Vivian se întoarce cu spatele fără să-și ia la revedere. Jaxon și cu mine pornim în urma ei spre ușa de la intrare.

Jaxon mă privește curios în timp ce pășim înăuntru.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

— N-am mai fost niciodată pe aici.

— Nici măcar când trăia bunica ta?

Trage ușa în urma noastră, care se închide cu un ușor păcănit.

— N-am cunoscut-o pe bunica mea.

E ciudat să recunosc asta.

Pe holul de la intrare sunt teancuri de cutii – toate lucrurile noastre aduse din New York. Vivian a vândut toată mobila din apartament când a aflat că aici aveam casa deja mobilată.

Trecem pe lângă cutii și ajungem într-un spațiu deschis, cu podele lustruite din lemn, un candelabru din fier forjat și o scară uriașă.

Tocurile lui Vivian se aud de undeva de pe holul din stânga – e un zgomot care o însoțește peste tot, ca o umbră. Când eram mică, aflam unde e mama mea vitregă luându-mă doar după zgomotul ăsta, chiar și într-o încăpere plină de femei încălțate cu tocuri. Nu m-ar mira dacă ar și dormi încălțată cu tocuri.

Admir interiorul noii noastre case pentru prima dată. Picturi cu rame aurii pe pereți, încadrate cu aplici luminoase în formă de lumânare. Totul e antic și făcut din lemn închis la culoare, exact opusul apartamentului nostru modern din New York. Casa asta pare să facă parte dintr-o poveste, mă gândesc eu, privind scările circulare cu balustrade de lemn lustruit și cu un covor cu model oriental pe trepte.

— Pe aici.

Jaxon îmi face semn către scări. Îmi ridică geanta de pe umăr și pornește în sus pe trepte.

— Puteam s-o duc și eu.

— Știu. Dar n-aș vrea să cazi din nou. Scările provoacă răni mai grave decât aleile pietruite.

Deci cu siguranță m-a văzut când am căzut.

Zâmbește când îmi vede expresia de pe față.

Tipul asta e mult prea încrezut. Îl urmez, ținându-mă de balustradă în caz că stângăcia mea decide să-și facă din nou apariția.

Jaxon face stânga la capătul scărilor. Trecem pe lângă un dormitor cu baldachin și cuvertură roșii-închis – visul oricărei fete. După dormitor urmează o baie, cu o cadă imensă sprijinită pe picioare în formă de gheare și o oglindă a cărei ramă pare placată cu aur.

Se oprește la capătul holului, în fața unei uși mici care pare să aibă nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Clanța are formă de floare lucioasă, cu petale de alamă. O margareta poate?

O răsucesc și lemnul scârțâie în timp ce ușa se deschide.

Mi se taie răsuflarea.

— Îți place? întrebă Jaxon. Mama a stat pe aici toată săptămâna, aducând mobila înăuntru și pregătind camera pentru tine.

La dreapta mea e un pat din lemn închis la culoare, în ale cărui patru picioare sunt sculptate flori, o măsuță de toaletă sculptată la fel și cu o perlă de marmură în vârf, și o noptieră delicată pe care stă o lampă veche din sticlă galbenă. Fix în fața mea e un șifonier. Ador șifonierele. Lângă patul meu e un covoraș alb pentru diminețile friguroase. Iar lângă fereastra de la care se vede peluza din fața casei e o bancă cu pernuțe albe, dantelate.

— E urâtă rău, zic eu.

Jaxon râde și un zâmbet de aprobare îi apare în treacăt pe chip.

Îmi plimb mâna pe deasupra așternutului dantelat de culoarea fildeșului și a plapumei cu puf de găscă. Geanta mea neagră, în formă de sac, nu pare deloc sofisticată în comparație cu aceste antichități balansate pe podelele de lemn ușor înclinate.

Fără să știu sigur ce să spun în continuare, îmi scot luciul de buze din buzunar și desfac capacul. Asta e cea mai lungă conversație pe care am avut-o cu cineva de vârsta mea în ultimii ani.

Jaxon ridică geanta mea de pe umăr.

— Unde să pun asta?

— O iau eu.

Mă întind să iau cureaua genții. Dar calculez greșit mișcarea lui și, în loc să-i iau ușor geanta din mână, așa cum intenționam, ajung să îi mânjesc palma cu luciul de buze.

Rămâne nemișcat și zâmbește.

— Rozul nu e chiar culoarea mea preferată.

— Scuze! spun repede. De obicei nu atac oamenii cu luciul de buze.

De parcă ar folosi cineva luciul de buze ca armă? Ce tot îndrug?

Tot ce-mi trece prin cap să fac este să îl șterg cu mâna, ceea ce și fac, cu stângăcie – mai mult întind decât șterg, de fapt. Zâmbetul lui se lărgește. Jaxon lasă geanta pe podea și ia un șervețel de pe măsuța de toaletă.

Îmi ia mâna murdară de luciu de buze cu gust de căpșuni într-a lui. O întoarce cu palma în sus și o șterge cu blândețe cu șervețelul. Inima mi-a luat-o la goană. *Și nici măcar nu-mi plac blonzii.*

— N-o să se spargă, zic eu. Mâna mea, adică... nu e așa fragilă.

— Prefer să nu risc.

Încrederea lui în propria persoană începe să mă enerveze. O acaparează pe toată și ar trebui să lase puțină și pentru restul planetei.

Se uită la mâna mea, apoi mă privește în ochi și spune:

— Cine știe cu ce-o să mă ataci data viitoare?

Îmi trag mâna înapoi.

— Poftim? Aa, da. Adică, nu. N-o să mă ating de tine.

La naiba. Pe bune?

Dă din cap, stăpânindu-și cu greu râsul, și spune:

— Ne vedem mâine la școală.

Nu mai râde de mine! Probabil că tu n-ai avut parte de niciodată de vreun moment penibil, cu părul tău pieptănat neglijent și cu pielea ta bronzată cu tot. Așa că taci din gură!

Dispare la capătul holului luminat de veioze mici și, pentru prima dată de când s-a îmbolnăvit tata, mă simt bine în propria piele.

Companie plăcută

Vivian și cu mine arătăm caraghios așezate la masa asta lungă, mâncând ce am comandat de la fast-food. Masa e pentru opt persoane, fiecare cu câte un șervețel croșetat în față.

Ridic o furculiță de ravioli din casoleta de plastic și o întreb pe Vivian dacă nu vrea și ea puțin. Ea clatină din cap. Tata e bucătarul din familie, ceea ce e destul de logic având în vedere că se ocupă cu importul de mirodenii. Vivian nu prea gătește. Iar atunci când o face, pregătește friptură cu cartofi, iar eu sunt vegetariană.

— Tatăl tău îmi povestea mereu despre copilăria petrecută aici, zice Vivian.

— Mie nu-mi povestea.

Nu voia niciodată să vorbească despre Salem, mai ales în ultimul an, de când a murit bunica. Nici măcar nu știam că suntem încă proprietarii casei ăsteia până acum câteva săptămâni.

— Bănuiesc că Meriwether și cu el au fost prieteni de mici, continuă ea un pic tăios.

— Mi se pare drăguță.

Iau o îmbucătură de pâine cu usturoi.

Vivian își încrețește nasul.

— Prea drăguță. Pun pariu că își bagă nasul peste tot.

— Nu știu.

N-am de gând să-i dau dreptate lui Vivian în legătură cu doamna Meriwether, care pare foarte de treabă.

— Ai grijă, o să-și trimită fiul să adune informații pentru ea, zice Vivian clătînând din cap.

Apoi, dându-și ochii peste cap, adaugă:

— Dar pun pariu că nu te-ar deranja asta.

Mă opresc în mijlocul unei îmbucături.

— Nu-mi prea pasă, oricum ar fi.

— Aha. Ei, nu ți-ar strica să încerci să-ți faci prieteni aici.

Își șterge colțurile gurii cu șervețelul și o mică parte din rujul ei de culoarea coacăzelor ajunge pe pânză.

Îmi încleștez degetele pe furculiță.

— Știi că se va termina prost, oricum.

În mod sigur, mai devreme sau mai târziu, cineva e rănit și părinții îi interzic să-și mai petreacă timpul cu mine.

— Oamenii te dezamăgesc. Totuși, trebuie să-ți schimbi puțin atitudinea. Poate chiar să zâmbești din când în când.

Remarcile subtile ale lui Vivian îmi alimentează temerea că locul ăsta se va dovedi a fi la fel de rău ca New Yorkul.

— Poate o să-i fac o vizită doamnei Meriwether, zic eu așteptând o reacție. Să profit de puterea exemplului.

Vivian ridică o sprânceană perfectă, încercând să-și dea seama dacă vorbesc serios. În urmă cu patru luni, ea ar fi râs, iar eu aș fi spus asta în glumă.

Închid casoleta de ravioli cu un oftat. Când eram mică, obișnuiam s-o urmăresc pe Vivian peste tot. Tata îmi zicea că sunt fan clubul ei personal. Lui Vivian îi plăcea asta la nebunie. Întotdeauna e cea mai bună versiune a ei atunci când e admirată. Dar de când a fost internat tata, a apărut o anumită tensiune între noi. Și de când am aflat că trebuie să ne mutăm, a degenerat în ceva ce nu știu cum să mai opresc.

Îmi împing scaunul de la masă și Vivian se strâmbă din cauza hârșăitului. Nu spun nimic și ies din sala de mese, care pare scoasă dintr-un film vechi englezesc. Singurele lucruri care lipsesc sunt servitorii cu mănuși albe și compania plăcută. E un drum scurt până la scări. Trec pe lângă o baie cu pereți de culoarea dudelor și încă o cameră pe care o pot descrie doar ca pe camera de ceai a unei lady, cu vedere spre grădina de trandafiri.

Urc câte două trepte deodată, ținându-mă de balustradă. Când ajung la capătul scărilor, singura lumină e cea de la mine din cameră, care cufundă holul într-o strălucire slabă, gălbuie.

Camera lui Vivian e la celălalt capăt al holului, asta fiind probabil felul ei de a se ține cât mai departe de mine. Vivian și cu mine n-am fost niciodată foarte apropiate; nu suntem genul de oameni care să-și rezolve problemele printr-o conversație lacrimogenă. Dar nu pot nici să spun că depărtarea asta nu mă deranjează. Aș vrea ca tatăl meu să fie aici. Încăperile astea învechite poartă probabil o mulțime de amintiri de-ale lui. *Poate că e bine într-un fel că mă aflu aici. Îmi distrage atenția și nu mă mai îngrijorez întruna.*

Deschid ușa camerei mele.

— Pe bune?

Hainele pe care le împăturisem cu grijă în șifonier zac acum într-un morman pe podea.

Verific încuietoarea ca să văd dacă nu cumva e defectă. Pare în regulă. Poate n-am închis-o bine?

— E și asta o metodă de a despacheta, zice Vivian din pragul ușii.

— Le-am așezat în șifonier acum o oră. Cred că le-am pus prea sus și au căzut.

— Poate că avem o fantomă care nu te place, spune Vivian zâmbind.

Sunt sigură că încearcă să destindă atmosfera, dar mutarea asta în Salem m-a cam tulburat.

— Haios, zic eu, iar ea se întoarce cu spatele la mine, îndreptându-se spre capătul slab luminat al holului.

O pereche de pantaloni negri de trening zace deasupra mormanului de haine, așa că îmi scot blugii și mă îmbrac cu ei. În timp ce îmi aranjez la loc hainele, îmi admir noua cameră. Fotografiile cu tata sunt așezate pe cufărul vechi de sub fereastra îndepărtată, iar cutia de bijuterii a mamei mele este pe măsuța de toaletă. Încerc să mi-i imaginez pe părinții mei în camera asta când erau tineri.

Pun ultimul tricou împăturit înapoi pe raft și închid șifonierul, împingând ușile ca să mă asigur că se închid. Ridic mica fotografie cu ramă aurie de pe cufăr, apoi mă arunc în patul meu cu așternuturi dantelate și plapumă cu puf de găscă.

În poză am patru ani și stau în poala tatălui meu, în fața unei cafenele din Paris. El își sprijină obrazul de capul meu iar eu țin o bucată de profiterol cu ambele mâini. Tata tocmai mi-a mânjit vârful nasului cu un pic de cremă, așa că râd. Asta a fost călătoria în care am întâlnit-o pe Vivian, înainte ca eu să încep școala și să nu mai călătoresc la fel de mult cu el.

— Cum pot să încep școala mâine fără încurajările tale? întreb eu fotografia.

Nu aștept deloc cu nerăbdare ziua de mâine.

— Colegii de aici trebuie să fie mai de treabă decât cei de la fosta mea școală, nu-i așa? Noapte bună, tată. O să te iubesc mereu.

Sărut fotografia și o pun pe noptieră, lângă o vază subțire în care se află o singură floare asemănătoare unei margarete cu centrul întunecat. *Seamănă cu clanța ușii.* Închid lumina.